

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 74/06
06.12.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Михаила Рулића, Звездане Лутовац, Николе Станојевића и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужилаца АА, малолетног ББ и малолетне ВВ, које заступа законски заступник отац АА, сви из ГГ, ДД и ЋЋ, и малолетног ЕЕ, кога заступа законски заступник отац ЖЖ чији је заједнички пуномоћник БВ, адвокат, против туженог ЈПТТ саобраћаја "Србија" из Београда, јединица поштанског саобраћаја Нови Сад, из Новог Сада, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду, Гж. бр. 3541/04 од 14.09.2005. године, у седници већа одржаној дана 06.12.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду, Гж. бр. 3541/04 од 14.09.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду, П.број 3460/04 од 11.06.2004. године делимично је усвојен тужбени захтев и тужени је обавезан да тужиоцу првог реда АА на име накнаде материјалне штете исплати износ од 12.802,80 динара са законском затезном каматом од 04.02.2000. године па до исплате као и да му на име накнаде нематеријалне штете за душевне болове због смрти блиског лица исплати износ од 72.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.06.2004. године па до исплате: тужиоцу другог реда малолетном ББ на име накнаде нематеријалне штете по основу душевног бола због смрти блиског лица износ од 90.000,00 динара, претрпљеног физичког бола износ од 60.000,00 динара, по основу страха износ од 60.000,00 динара, на име душевног бола због наружености 60.000,00 динара, на име душевног бола због умањења животне активности износ од 165.000,00 динара све са каматом од пресуђења до исплате као и да му на име изгубљеног издржавања плаћа месечни износ од 400,00 динара почев од 06.05.1995. године па док за то постоје законски услови а доспеле рате одједном у року од 15 дана а убудуће сваког 1-ог до 10-ог у месецу; да тужиљи трећег реда малолетној ВВ на име душевних болова због смрти блиског лица исплати износ од 90.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате те на име изгубљеног издржавања да јој плаћа месечни износ од 250.000,00 динара почев од 06.05.1995. године па док за то постоје законски услови, доспеле рате одједном, а будуће сваког 1-ог до 10-ог у месецу; тужиоцима четвртог и петог реда ДД и ЋЋ на име надокнаде нематеријалне штете по основу душевног бола због смрти блиског лица износ од по 72.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и тужиоцу шестог реда малолетном ЕЕ на име претрпљеног физичког бола и страха износ од по 60.000,00 динара, по основу душевног бола због наружености износ од 48.000,00 динара и по основу душевног бола због умањења животне активности износ од 90.000,00 динара све са каматом од пресуђења до исплате. Обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 375.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Вишак тужбеног захтева тужилаца од првог до шестог реда у износима ближе одређеним изреком првостепене пресуде одбијен је као неоснован. Тужиоци су ослобођени обавезе плаћања такси у овом парничном поступку.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду, Гж.бр. 3541/04 од 14.09.2005. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда Општинског суда у Новом Саду у побијаном усвајајућем делу.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одговор на ревизију доставили су тужиоци предлажући да се ревизија туженог одбије као неоснована. Трошкове ревизијског поступка нису тражили ни определили.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. претходно важећег Закона о парничном поступку који се примењује на основу члана 491.став 4. важећег Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04 од 22.11.2004. године, ступио на снагу 23.02.2005. године), Врховни суд Србије је нашао да ревизија туженог није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354.став 2. тачка 11. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом туженог не

указује се на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле бити разлог за укидање нижестепених пресуда.

Неоснован је навод ревизије о погрешној примени материјалног права.

У току првостепеног поступка је утврђено да се дана 06.05.1995. године догодила несрећа у Илоку проузрокована експлозијом писма-бомбе, у којој несрећи је погинула ПП, супруга тужиоца првог реда и мајка тужилаца другог и трећег реда, кћи тужилаца четвртог и петог реда, док су у истој незгоди тешке телесне повреде задобили тужилац другог и тужилац шестог реда. Писмо бомба предато је на пошти туженог у Новом Саду, упућено је на адресу АА, односно на територију из ван територије тадашње СРЈ. Радник туженог није извршио проверу предметне пошиљке писма-бомбе, већ је исто послато од стране туженог на адресу тужиоца првог реда из чије експлозије је проистекла штета чија се накнада тужбом тражи.

Код овако утврђених чињеница правилно су нижестепени судови делимично усвојили тужбени захтев тужилаца јер одговорност туженог за насталу штету произилази из одредбе члана 170. став 1. ЗОО, при чему је висина накнаде нематеријалне штете по свим видовима утврђена у износима који представљају правичне новчане накнаде из одредбе члана 200. ЗОО, јер одговарају околностима конкретног случаја и сврси накнаде, а обавеза туженог на исплату материјалне штете и накнаду штете коју тужиоци трпе губитком издржавања проистиче из одредаба члана 193. и 194. ЗОО.

Неоснован је навод ревизије туженог да је приликом пријема предметне пошиљке, која је предата као обично писмо, поступљено у свему по прописима који регулишу ПТТ саобраћај у унутрашњем поштанском саобраћају, како је у то време третиран саобраћај са Републиком Српском Крајином, те да се ради о терористичком акту за који сходно одредби члана 180. ЗОО, одговара држава. Предметна пошиљка је упућена на територију ван територије СРЈ дефинисане уставом. Иста се упућује на територију где је владала непосредна ратна опасност. Пошиљалац, физичко лице, на шалтеру туженог предаје пошиљку у име правног лица, на неуобичајени начин, без евиденције о предаји пошиљке, која није стандардних димензија и тежине за обичну пошиљку-писмо, па је сагласно члану 35. Општих услова за пружање ПТТ услуга радник туженог имао могућност контроле слања наведене пошиљке, односно да од пошиљаоца тражи да стави на увид садржај пошиљке. На наведено упућују и одредбе Правилника туженог о вршењу услуга у поштанском саобраћају који у члану 22. став 2. прописује да све пошиљке за иностранство као и пошиљке које треба поднети на царински преглед, радник поште прима отворене ради увида у садржај у присуству пошиљаоца и обављања девизне контроле у смислу члана 21. означеног Правилника. С тим у вези је и одредба члана 19. став 2. истог Правилника према којој писмоносну пошиљку, коју треба поднети на царински преглед пошта прима само као књижену пошиљку те став 4. наведеног Правилника која прописује да уколико пошиљалац донесе пошиљку у затвореном коверту дужан је да је сам отвори и садржај пошиљке стави на увид, а потом пошиљку упакује у нови омот који затвара радник поште у присуству пошиљаоца. У конкретном случају не ради се о акту тероризма, под којим појмом се подразумева насиље које стоји у директној вези са политиком и политичким идејама терористе или терористичке групе, при чему је неселективност у избору жртава једна од битних особина тероризма. Из утврђеног чињеничног стања несумњиво произилази да је експлозивна пошиљка била намењена АА и евентуално члановима његове породице, те се не може говорити о неселективном избору жртава, а нема доказа који би говорили у прилог политичкој позадини целог случаја.

Како осталим наводима ревизије није доведена у сумњу законитост и правилност побијане одлуке обзиром да не стоје разлози због којих је ревизија изјављена као ни разлози на које се пази по службеној дужности, на основу члана 393.ЗПП, ревизија туженог одбијена је као неоснована и одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дљ